

Hak mücadelesine dayalı derneklerden ürkenler, derin oyunlarını sahnelenmeye devam ediyor:

Vize komisyoncuları sahnede

Camiamıza karşı yürütülen “böl-parçala-çürüt” operasyonu meyvesini vermeye başladı. Kurulan tabela dernekçilerinin yaşattığı **derin kokuşmuşluk** Bulgaristan’dan göç eden bütün Türkler’in yüzünü kızartıyor.

Türkiye’deki milyonlarca Bulgaristan göçmeni Türk’ün, uluslararası antlaşmalardan ve BM’nin tanıdığı İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nden doğan haklarını alma mücadelesi vermemesi için oynanan “derin ve çirkin” oyun, meyvelerini vermeye başladı. Oyunun sahnesi Türkiye, aktörü vize komisyonculuğu yapan tabela dernekçileri, figüranları ise haklarını almak için bekleyen milyonlarca Bulgaristan göçmeni Türk.

Türkiye’de, son dönemde hızla artan ve söz gelişi çeşitli organizasyonlarda birleşen bağımsız semt ve ilçe derneklerinin adı, utanç verici olaylara karışıyor. Her türlü denetimden uzak bu dernekler, lokal işletmek ve eğlence geceleri düzenlemekten başka faaliyette bulunmazken, ulusal gazetelerin köşe yazılarında yüz kızartıcı bir şekilde yer alıyor.

Türkiye’deki bazı derneklerin, Bulgaristan’a gitmek için alınacak vize işlemlerinden küçük bir pay ve maddi destek vaadi ile kurulduğu iddiaları, gazetelerin köşe yazılarına kadar yansıdı. Bulgar diplomatların da katıldığı geceler düzenleyen bu derneklerin, gecelerde Türk müziği çaldırmadığı, Bulgar sanatçılar getirdiği ve hatta Türkçe konuşanlara bile tepki gösterildiği iddia ediliyor.

TABELA DERNEKLERİ BASINA NASIL YANSIDI

Bulgaristan’da ve Türkiye’de seçim yapılacağı zaman tabelalarını parlatan bu dernekler, sık sık eğlence geceleri düzenliyor. Eğlence gecelerine,

Bulgar sanatçılar getiren bu derneklerle ilgili olarak, son aylarda gazetelerin köşe yazılarına yansıyan iddialar ise, yüz kızartıyor.

Aydınlar Ocağı Başkanı Mustafa Erkal, bir köşe yazısında “Bulgar Uşaklığı” diyerek bakın neler yazıyor: “Son günlerde Bulgar konsoloslarının başı çektiği çirkin uşaklık örnekleri var. Bilhassa 1989 göçmenleri ve çifte pasaportlu olanlar Bulgar çıkarlarına hizmet etmeye zorlanıyor. Kendilerine hizmet etmeyenlere pasaport ve vize işlemlerinde işkence yapıyorlar. Bazı Balkan ve Rumeli derneklerine pasaport ve vize işlemlerinden pay veriliyor ve bunlar satın alınıyor. Jivkov dönemindeki soykırımları, ölümlerin bile kütükte isimlerinin değiştirildiğini unutanlar var. Bulgar isimli, Bulgar müziği çalınan, Bulgar yemekleri pişiren bselirli lokantalar açtırılıyor. Bulgaristan’dan sanaççılar çağırılıyor. Buna bazı belediyelerimiz de alet oluyor...”

NASIL GEÇİNİYORSUNUZ SORUSU

Gazeteci-Yazar Vedat Yenerer de, bir köşe yazısında Lüleburgaz’da düzenlenen gecede yaşadığı işler acısı olayları anlatmıştı. Yenerer, daha sonra ikinci bir yazı daha yazarak, bazı iddiaları gündeme taşıdı ve söz konusu dernek başkanına şunları sordu:

“Nasil geçiniyorsunuz? Derneğinizin hiçbir yerinde neden Türk bayrağı yok? Bugar pasaportu taşıyorsanız, orada Türk adı mı yazıyor, Bulgar adı mı? Konsolos Angelov’un size ‘Bana sahip çık-

madınız, bundan sonra başınız çaresine bakın, prosedürü uygulayacağım’ dediği doğru mu? Bölgede yayınlanan Frekans gazetesi, Bulgar konsolosun sizin gibi dernek başkanlarıyla yaptığı toplantıyı yayınladı, neden yalanlamadınız? Bulgaristan’da Türkçe’nin eğitim ve kültür dili olması için ne gibi çalışmalar yaptınız?”

Köşe yazarlarının sorduğu bu sorulara, yeni eklemeler yapmak da mümkün. Ancak, yukarıdaki soruları dahi yanıtlamayanların, bizim soracağımız sorulara cevap vermesi mümkün değil.

Mesela, Bulgaristan’da nüfus kayıtlarında hala Bulgar isimleriniz yer alırken, bunun silinmesi için ne tür çaba harcadınız? Türkiye’de, 1984 yılında kurulmuş köklü bir dernek varken ve birçok yerde şubeleri bulunmasına rağmen, neden bu şubeleri bağımsız hale getirerek organize olmuş genel merkez köklerinden koparma çabası içine girdiniz?

Adında Balkan Türkleri ya da Bulgaristan göçmenleri etiketini taşıyan, ancak Türklük mücadelesi ile uzaktan yakından bağlantısı olmayan bu dernekler, hem camiamızın yüzünü kızartmaya devam ediyor, hem de Türkiye Cumhuriyeti’nin Balkanlar siyasetinde elini zayıflatmayı sürdürüyor.

Bulgaristan konsolosları ile fahri konsolosluk üstlenen Türklerin de adının geçtiği köşe yazıları, Balkan Türkleri’nin davasının gazetelerde yer bulması ve kamuoyuna duyurulmasının da önünde büyük bir engel olarak duruyor.

Zulmün iyisi olmaz ya, okul kapatmak gene de zulümlerin en pisidir, çünkü okul kapatmanın sonucu, bir milletin benliğine, yüreğine, canevine saplanmış oktur, mermidir, şarapnedir, bombadır; üç beş kişiyi yok etme amacı ile değil, bir milleti toptan yok etmeye yöneliktir...

Yukarıdaki sözler, bugüne kadar tanıma şansına eriştiğim önemli mücadele insanlarından birine, Ömer Osman Erendoruk’a ait. Allah nur içinde yatarsın. O’nu tanımak bir şans, ama geç tanımış olmak da büyük bir kayıp benim için. Peki ya, onu yıllardır tanıyan, mücadelesini, çilelerini, savunduklarını ve ne için işkencelere, sürgünlere katlandığını bilenler için kayıp ne?

Bulgaristan’da, komünizm döneminde 1200 tane Türk okulu kapandı. Camiler, medreseler, çeşmeler, hamamlar dahil, Osmanlı’nın “kültür mirası”nın büyük bölümü Bulgarlar tarafından yıkıldı, koca bir medeniyetin izleri yok edilmeye çalışıldı. Binaları yıkmayı başaran güçlerinin, beyinleri ve yürekleri yıkmaya yetmeyeceğini hesaplayamadılar elbette. Ömer Osman Erendoruk ve onun gibiler, evlad-ı fatihan olduklarının bilincini hiç bir zaman kaybetmedi. İnadına Türkçe düşündüler, Türkçe nefes aldılar, Türkçe konuştular ve Türkçe öldüler. Olay, sadece basit bir “dil bağnazlığı” da değil, “Türk sovenistliği” de...

Bugün, kişi, toplum ve ülke olarak hangi sorunlarla uğraşıyorsak, çözüm noktasında karşımıza ilk çıkan

Çok insanlar gördüm üzerinde elbisesi yok...

adres, yine eğitim...

***

Corbaçov’un gılastnost-perestrojka ile yıkılışına zemin hazırladığı Berlin Duvarı, bizler için önce Türkler’e özgürlük anlamına geliyordu. Bulgaristan’da Jivkov zulmünün sona erişiyse birlikte, Müslüman Türkler özgürleşecek, demokratik haklarını elde edecek, bir asra yakındır sınıca devam eden

“kültürel soykırım” son bulacaktır.

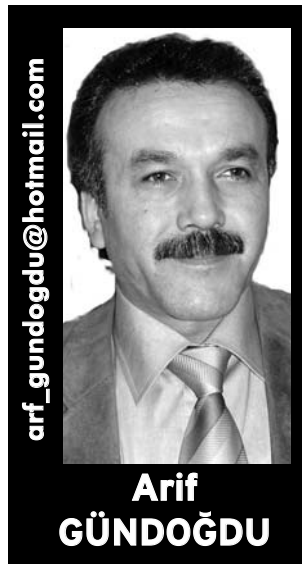
Biz gazeteci olarak bildiğimize göre, merhum Turgut Özal’ın, yakın kadrosunda bulunanlar iyi bilir. Özal, en çok Balkanlar’da açılacak Türk okullarını önemsiyordu. Çünkü, oradaki kardeşlerimizin Türk olarak kalması, ancak Türkçe eğitime mümkündü. Bugün, Özal’ı yakından tanımış

ve ideallerini bilenlerden bazıları Bulgaristan’da bir tane Türk okulu bulunmayışını neden sorgulamıyor ve gündeme getirmiyorlar, merak etmemek elde değil. Bulgaristan’da, neden bir tane Türk gazetesi yayınlanmıyor, neden bir Türk radyosu yok? Bu konuların gündeme gelmeyişi sebebi, birilerinin şahsi “diplomatik problem çıkmasını” siyaseti mi, yoksa Bulgaristan’da yatırım yapanların, tezgahlarının bozulması kaygısı taşıması mı? Bunu iyi sorgulamak gerekiyor.

Bulgarca dahi bilmeden Bulgaristan ve oradaki Türkler hakkındaki siyasete yön verenler bir kenara, hak savunucusu olarak ortalıkta dolaşan dernekçilerimiz nerede? Türkleri Bulgarlaştırmanın fikir babalarının Türkiye’deki uşaklarıyla iftar sofralarında, Cumhurbaşkanlığı seçimi için “Ben görevde olduğum sürece Türk anıtı dikilemez” diyen Prvanov’a oy devşirme peşinde. “Ben de Belene’de yattım, biz ne acılar çektik” masalı anlatıp duruyorlar. Türkçe eğitim, gaspedilmiş hakların verilmesi, nüfus kayıtlarından silinmeyen Bulgar isimlerinin silinmesi, dedesinin mezar taşındaki adını değiştirenlerden hesap sorulması konularında kollarını kıpırdatmayanlar, Prvanov için yollara düşüyor.

Çok geçmez, kime kaç para verildiğini, kimin gelecek yaz Bulgaristan’da bedava tatil yapacağını öğreniriz nasılsa.

Ozan ne kadar güzel söylemiş: “Ben ne insanlar gördüm üzerinde elbise yok, ben ne elbiseler gördüm, içlerinde insan yok.”

arif_gundogdu@hotmail.com

Arif GÜNDOĞDU